

5. Zarzut piąty dotyczący tego, że nałożenie obciążenia podatkowego na KSZ, które spełniają wymogi zwolnień zawartych w części 9A rozdziału 9 brytyjskiej Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej (przepisy międzynarodowe i inne) z 2010 r.] jako grupa stanowiłoby naruszenie swobody przedsiębiorczości skarżących sprzeczne z art. 49 TFUE.
6. Zarzut szósty dotyczący oczywistego błędu w ocenie w odniesieniu do kwestii zwolnienia podatkowego w wysokości 75 % oraz stałego współczynnika.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że decyzja Komisji nie jest zgodna z ogólną zasadą niedyskryminacji i równego traktowania w prawie Unii.
8. Zarzut ósmy dotyczący tego, że Komisja również naruszyła prawo, stosując poprzez analogię lub powołując się w niewłaściwy sposób na przepisy dyrektywy Rady (UE) 2016/1164 ⁽¹⁾, która nie miała zastosowania *ratione temporis*.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiająca przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego (Dz.U. 2016, L 193, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 5 lipca 2019 r. — Spectris i Spectris Group/Komisja

(Sprawa T-486/19)

(2019/C 312/25)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Spectris plc (Egham, Zjednoczone Królestwo) i Spectris Group Holdings Ltd (Egham) (przedstawiciele: C. McDonnell, Barrister, B. Goren i K. Desai, Solicitors oraz M. Peristeraki, lawyer)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- orzeczenie, że nie doszło do zastosowania niezgodnej z prawem pomocy państwa oraz (i) stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji Komisji C(2019) 2526 final z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo dotyczącej zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych, w zakresie, w jakim stwierdza ona istnienie niezgodnej z prawem pomocy państwa; oraz (ii) uchylene ciężącego na Zjednoczonym Królestwie obowiązku odzyskania od strony skarżącej niezgodnej z prawem pomocy państwa, którą miała ona jakoby uzyskać w tym kontekście (art. 2 i 3 zaskarżonej decyzji);
- posiłkowo, stwierdzenie nieważności art. 2 i 3 zaskarżonej decyzji w zakresie w jakim nakładają one na Zjednoczone Królestwo obowiązek odzyskania od strony skarżącej pomocy, którą miała ona jakoby uzyskać;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zgodnie z zarzutem pierwszym zaskarżona decyzja jest dotknięta oczywistymi błędami w ocenie okoliczności faktycznych i obowiązującego stanu prawnego.
 - W szczególności strona skarżąca podnosi, że Komisja błędnie interpretuje sposób, w jaki rozpatrywane przepisy dotyczące kontrolowanych spółek zagranicznych (KSZ) pozostają w zgodzie z traktowaniem zysków finansowych nieprzeznaczonych do obrotu. Ponadto zaskarżona decyzja błędnie uznaje group financing exemption (GFE) [zwolnienie dla finansowania grup (ZFG) kontrolowanych spółek zagranicznych] za zwolnienie podatkowe.
2. Zgodnie z zarzutem drugim Komisja niesłusznie uznała, że przepisy dotyczące kontrolowanych spółek zagranicznych stanowią środek pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE oraz że jako takie przepisy te przyznawały selektywną korzyść niektórym podmiotom gospodarczym.
 - Dokładniej rzecz biorąc, Komisja błędnie ustaliła system odniesienia dla oceny skutków przepisów dotyczących kontrolowanych spółek zagranicznych i błędnie uznała dwie różne sytuacje jako porównywalne z sytuacją, w której stosuje się zwolnienie dla finansowania grup. W wyniku jednego lub obu tych błędów Komisja niesłusznie uznała, że przepisy te przyznawały selektywną korzyść niektórym podmiotom gospodarczym. Ponadto Komisja błędnie określiła przepisy dotyczące kontrolowanych spółek zagranicznych jako zbior wyodrębniony z brytyjskiego systemu podatku dochodowego od osób prawnych, pomijając jednocześnie inne cechy brytyjskiego systemu podatku dochodowego od osób prawnych, który miał działać w połączeniu z przepisami dotyczącymi kontrolowanych spółek zagranicznych. W rezultacie analiza Komisji dotycząca porównywalności i selektywności jest obciążona oczywistymi błędami w ocenie istotnych okoliczności faktycznych i obowiązującego stanu prawnego.
3. Zgodnie z zarzutem trzecim, nawet przy założeniu, że kwestionowane przepisy dotyczące kontrolowanych spółek zagranicznych stanowiły pomoc w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, Komisja w zaskarżonej decyzji dochodzi do błędnego wniosku, że nie było argumentów przemawiających za zgodnością kwestionowanych przepisów z przepisami Unii w dziedzinie pomocy państwa. Ponadto zaskarżona decyzja jest nieracjonalna i niespójna, ponieważ Komisja słusznie uznała, że rozdział 9 części 9A Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej (międzynarodowe i inne przepisy) z 2010 r.] jest uzasadniony w przypadkach, w których jedynym powodem zastosowania podatku od kontrolowanych spółek zagranicznych jest kryterium „kapitału powiązanego w Zjednoczonym Królestwie” z tego względu, że kryterium to może być nadmierne trudne do zastosowania w praktyce; aczkolwiek jednocześnie i bez podania odpowiedniego uzasadnienia Komisja twierdzi, że przepisy wspomnianego rozdziału 9 nigdy nie znajdują uzasadnienia w przypadkach, w których kryterium „istotnych funkcji decyzyjnych i zarządczych” powoduje opodatkowanie kontrolowanych spółek zagranicznych. W rzeczywistości kryterium istotnych funkcji decyzyjnych i zarządczych jest zbyt trudne do zastosowania w praktyce, w związku z czym Komisja powinna była uznać przepisy wspomnianego rozdziału 9 również znajduje uzasadnienie w świetle tego kryterium. W związku z powyższym Komisja powinna była uznać, że nie doszło do zastosowania pomocy państwa.
4. Zgodnie z zarzutem czwartym, w sytuacji gdy zaskarżona decyzja zostanie utrzymana w mocy, jej wykonanie poprzez odzyskanie od skarżących pomocy państwa, którą miały jakoby uzyskać naruszy podstawowe zasady prawa UE w tym swobodę przedsiębiorczości i swobodę świadczenia usług, zważywszy że należące do skarżących kontrolowane spółki zagraniczne znajdują się w innych państwach członkowskich.
5. Zgodnie z zarzutem piątym, nakaz odzyskania środków wynikający z zaskarżonej decyzji jest bezzasadny i sprzeczny z podstawowymi zasadami prawa UE.
6. Zgodnie z zarzutem szóstym, Komisja nie uzasadniła w wystarczający sposób newralgicznych elementów zaskarżonej decyzji, jak np. wniosku, że przewidziane przepisami rozdziału 5 części 9A Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej (międzynarodowe i inne przepisy) z 2010 r.] opodatkowanie kontrolowanych spółek zagranicznych mogłoby się odbywać bez trudności lub nieproporcjonalnego obciążenia przy użyciu kryterium istotnych funkcji decyzyjnych i zarządczych.
7. Zgodnie z zarzutem siódmym, zaskarżona decyzja narusza również zasadę dobrej administracji, która wymaga, aby Komisja zapewniła przejrzystość i przewidywalność toczących się przed nią procedur administracyjnych oraz wydawała decyzje w rozsądnym terminie. Nie jest rozsądny, ani czteroletni termin, jaki upłynął do dnia przyjęcia decyzji o wszczęciu postępowania wyjaśniającego w niniejszej sprawie, ani ponad sześćdziesięcioletni termin, jaki upłynął od dnia wejścia w życie zaskarżonego środka do dnia wydania decyzji niniejszej w sprawie.